

BRATRSTVO | 5

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | roč. 47/2006

VZDĚLÁNÍ

E-VANGELIUM

HIP (HAP) HOP

PŘEDČÍTÁČ

Vím, že všechno vím	Samuel Titěra	2
Biblická úvaha – Zacheus	Marta Sedláčková	4
Vzdělání –		
• Selekce se nevyplácí – rozhovor	Olcha Ferjenčíková	5
• Všichni jsme si rovnější	Alice Svobodová	7
• Víra a vzdělání	Zdeněk Susa	7
• Všeho s mírou	Anna Kratochvílová	9
Seniorátníky		10,11
Na co je máme – Vážení bratři poslanci	Luboš Kratochvíl	12
E-fígle – E-vangelium	Samuel Titěra	13
Stalo se před lety – Zadržení Adolfa Eichmanna	Pavel Nápravník	14
Tisklo se před lety		14
Bajbl fór tudej – Elektrické křeslo	Marie Medková	15
Stejný ve škole i doma – rozhovor	Miriám Junová	16
Investice do sebe – rozhovor	Anna Kratochvílová	18
Po vepříku poznáš křesťany	Tomáš Groll	20
Učedníci Páně – Bartoloměj	Pavel Prejda	22
Subkultury mládeže – Hip (hap) hop	Miki Erdinger	23
Jeden svět	Pavel Martinů	24
Jarní Sázava fest	Pavel Martinů	24
Karel IV.	Anna Kratochvílová	25
Předčítač	Olcha Ferjenčíková	25
Chvalo zpěv stvoření – píseň	J. K. Novák	26
Foto na obálce : Filip Keller		

VÍM, ŽE VŠECHNO VÍM

Samuel Titěra

ÚVODNÍK

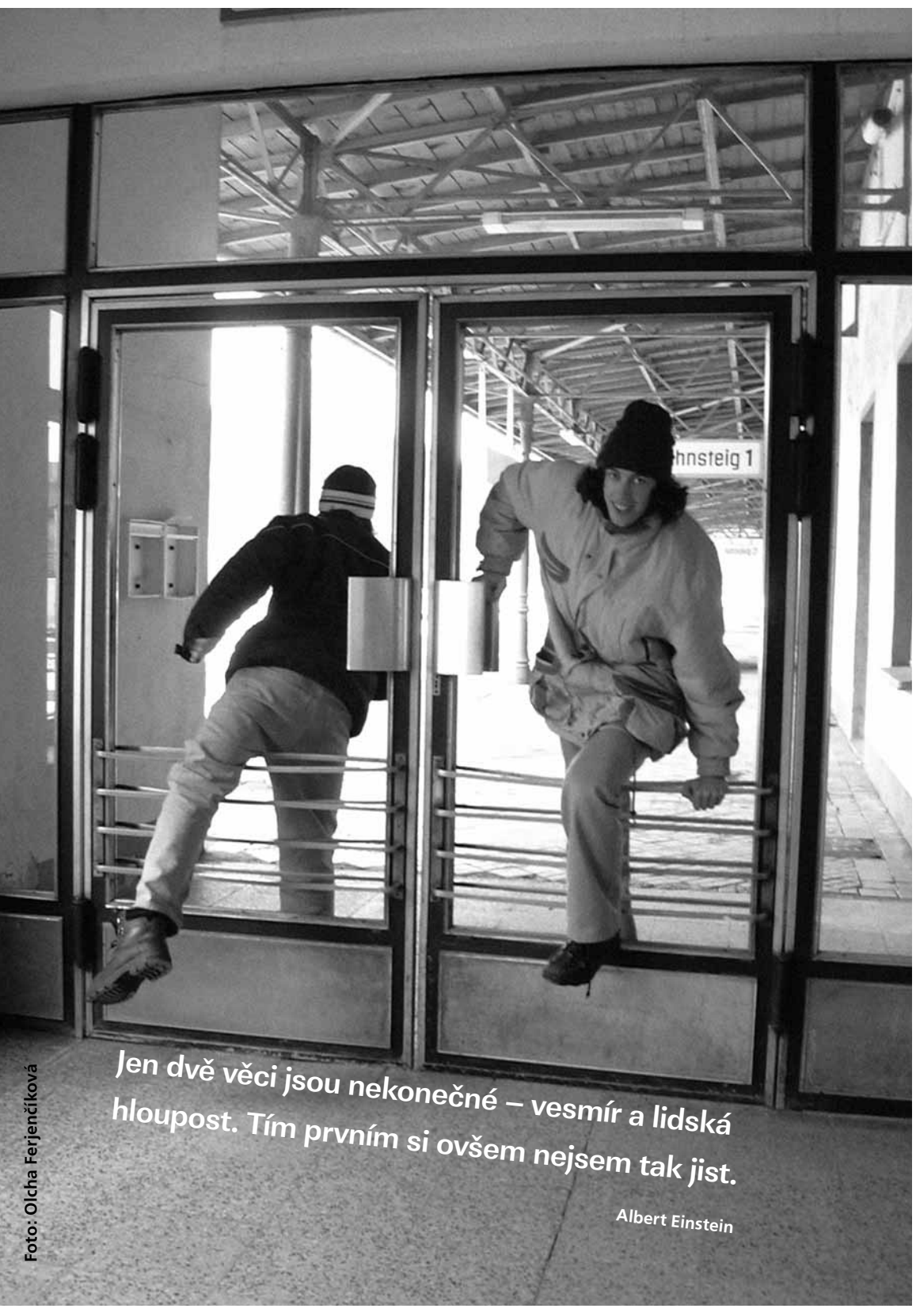
Již staří Řekové říkali: Víme, že nic nevíme, a proto se chceme učit nové věci. A mladí Řekové jim na to odpovídali, že oni se učit nebudou, že toho vědí dost, a k čemu jim to stejně je? Vždyť je nejlépe naučit sám Život – ten navíc nikoho nenutí do omrzení sedět nad voskovými tabulkami.

V tom je první oříšek. Je pár základních věcí, které se člověk prostě musí naučit „k životu“. To ostatní, zejména střední a vyšší vzdělávání, ho jenom učí orientovat se v určitém národním oboru a myslet potřebným způsobem. Je hodně rozdílů mezi myšlením literáta, stavitele nebo zemědělce a málokdo by mohl být tím vším najednou. Jen těm nejlepším pomáhá fantazie v technice a přesnost a logika v promyšlení umění. Jenže cíl „učit se myšlením“ je zvencit podivný a navíc, ono to bolí!

O pár set let později staří bolševici říkali: Je ohavný dělit lidi podle toho, jak jsou vzdělaní, dyť ty největší inteligenti stejně houby makaj a jenom si válejí šunky, podme se dělit podle toho, jak se kdo kamarádí s revolucí, kladivem, lopatou, a hlavně s náma.

Kupodivu ještě hluboko do časů totality mezi lidmi přezívalo přesvědčení, že tím, jak např. ovládám jazyk a pravopis, ukazují na svou úroveň. Mám pocit, že generaci mou a mladší to přestává trápit. Jistě, čeština je jazyk zálužný a nesnadný. Rádí se omlouváme „vrozeným nenadáním“ a (jak naivně!) automatickou opravou pravopisu v MS Office. Kdo však přízná neschopnost soustředit se na detail a chvíli promyšlet vlastní projev – komunikaci, do které vstupuje? Já jenom někdy, a musím se moc červenat. ■

Jen dvě věci jsou nekonečné – vesmír a lidská hloupost. Tím prvním si ovšem nejsem tak jist.

Albert Einstein

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Tam byl muž jménem Zacheus, vrchní celník a veliký boháč; toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je, ale poněvadž byl malé postavy, nemohl ho pro zástup spatřit. Běžel proto napřed a vylezl na moruši, aby ho uviděl, neboť tudy měl jít. Když Ježíš přišel k tomu místu, pohlédl vzhůru a řekl: „Zachee, pojď rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl a s radostí jej přijal. Všichni, kdo to uviděli, reptali: „On je hostem u hříšného člověka!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamův.“

Musel to být pohled k popukání, když Zacheus lezl na strom u cesty. Zacheus, ten král zlodějů a arcilotr, vysoký postavením, avšak malý postavou, leze na strom... Ale nejspíš Zachea nikdo nesledoval. Proč taky, vždyť Jerichem prochází někdo daleko důležitější než Zacheus. Je tu Ježíš. A kolem pestrý dav, pestrá hradba. Zacheus touží spatřit Ježíše, aby poznal, kdo to je. Není to zvláštní? Copak můžeme člověka poznat jen z jeho zevnějšku? Bez toho, abychom ho oslovili? Aníž bychom se s ním setkali? A je možno někoho poznat a sám zůstat nepoznan?

Zacheus leze na moruši, protože je malý. Leze na strom, protože se v jeho listí může schovat. Je mnoho důvodů, pro které si lidé drží od Krista odstup.

“Kdo je vlastně ten Ježíš? Chci ho vidět, zdálky. Podívat se, zda by mi vyhovoval. Nechci, aby mě s ním lidé hned spojovali. Vylezu na moruši.”

“Že dělá zázraky? Rád bych něco z toho viděl na vlastní oči. Ovšem, mám na to svůj názor – potřebuji odstup, nadhled, a to tady nahore na moruši, to tady mám.”

“Znám se. Nejsem žádný svatoušek. A ten muž je svatý, aspoň se to říká. Ne, určitě by nechtěl do blízkosti někoho, kým tu každý pohrdá.”

“Bojím se, že by mohl odmítnout mé pozvání, přejít mě. Bojím se odmítnutí, je jich v mém životě tolik, další bych nesnesl.”

“Možná by také po mně něco chtěl. Já to své povolání mám docela rád. A teď mám takový pocit, že by se něco mohlo změnit. To bych nerad. Vylezu na moruši a uvidíme.”

Po ulici Jericha jde Ježíš, ta přítomná tvář Boží. Ten, kdo tu kráčí, nehledá slávu, pocty a ovace. Když Ježíš přišel k tomu místu, pohlédl vzhůru a řekl: Zachee, pojď rychle dolů, dnes musím zůstat v tvém domě. Bůh touží po člověku. Velmi touží po každém jednotlivci. Říká se občas, že Bůh nás lidi nepotřebuje, nikdo a nic není podmínka jeho existence. Ano, Bůh nás nepotřebuje. Ale velmi po nás touží.

Ježíše nezajímá v prvé řadě Zacheův morální profil, jeho postavení, peníze a to, jak s nimi zachází. Ježíše zajímá především on sám. Zná ho jménem, ví, že vylezl na moruši, ví, že Zachea musí oslovit. Touha překonává konvence i ustálené zvyky.

Všichni okolo to vidí a reptají. Je tu přece tolik jiných, kdo by si zasloužili Ježíšovu pozornost. A vůbec, jak to, že tak mile? Zachee, ještě dnes musí do tvého domu vejít spása. Zacheus odpovídá hned. Kristus mu přitom nevytkl jeho provinění ani mu nedal žádné konkrétní pokyny. Na začátku bylo pouhé stolování, pouhá přítomnost Ježíše Krista.

Kristus se doprošuje, abychom mu otevřeli. Zacheus pochopil. A my? Nemáme často ten zdrženlivý postoj davu? Kristus přece nemůže přijít k hříšníkovi! Nemůže přijít ke mně. Boží touha spasit každého však nezná hranic. Stačí přitakat: *Přijď Pane Ježíši, buď naším hostem.* Je však docela pravděpodobné, že tento náš host přinese změnu. Otevřenými dveřmi přijde do našeho života průvan. Naší nadějí je, že je to průvan Ducha svatého. ■

SELEKCE SE NEVYPLÁCÍ

Olcha Ferjenčíková

Rozhovor s Davidem Gregerem, vědeckým pracovníkem PdFUK

V čem se liší vzdělávací systémy v různých zemích?

Jednak tím, kdy děti začínají chodit do školy, a pak tím, jakými školami následně procházejí. Ne všechny země dělí své středoškolačky na učně, studenty odborných škol a gymnazisty, jako je tomu u nás. Rozdíly jsou také v tom, co se děti ve škole učí a na které předměty se klade větší důraz. (Třeba většina evropských zemí má předmět náboženská/etická výchova.) A to hovoříme pouze o vzdělávání, které se odehrává v institucích zvaných škola – tzv. formální vzdělávání. Mimoto existují různé mimoškolní formy vzdělávání – např. domácí vzdělávání, které může nahrazovat povinnou školní docházku, nebo vzdělávání na pracovištích, odborná školení, jazykové a další kurzy... Učení nekončí opuštěním školy a získáním nějakého certifikátu či vysokoškolského diplomu, ale stále více jsme nuceni se učit nové věci po celý život.

Chápu lidé v Čechách a jinde ve světě pod pojmem „vzdělání“ něco odlišného?

Ne něco diametrálně odlišného. Spíš ho různí lidé v rámci jedné země chápou různě. Podle některých soutěžních pořadů (např. Milionář) by se mohlo zdát, že vzdělaný člověk je ten, který zná velké množství informací z nejruznějších oblastí lidských činností (viz také přijímačky na české VŠ). To je však obraz nesprávný. Již T. G. Masaryk v přednášce „Jak pracovat?“ z roku 1898 k tomu praví: „Co tedy všeobecné vzdělání je? Není sumou vědomostí, sice by konversační slovník byl nejlepším prostředkem vzdělávacím. Lidé s takovým

encyklopedickým vzděláním nám neimponují. Všeobecné vzdělání není sumou vědomostí, protože vědění je organismus, něco živého. To jsme my, kteří myslíme, pracujeme, a všeobecné vzdělání – to je ten celý člověk, popřípadě celá daná společnost.“ Vzdělání tedy není souhrn velkého množství izolovaných poznatků. Je nutné mezi nimi najít vztahy, porozumět jim a být schopen jich dále využívat. Proto jsou mezi cíli školního vzdělávání stále více zdůrazňovány tzv. klíčové kompetence. Škola má rozvíjet především myšlení, schopnost komunikace v mateřském i cizím jazyce, využívání komunikačních technologií, ale také schopnosti spolupráce či práce v týmu, apod. Důležitým cílem pro školní vzdělávání tak je připravit žáky na další (samo-)učení se a především je k dalšímu učení dostatečně motivovat.

Jak velké jsou rozdíly ve „vzdělanosti“ absolventů různých druhů škol či školských systémů?

Donedávna se míra vzdělanosti jednotlivých zemí posuzovala pomocí podílu lidí s určitým vzděláním v dospělé populaci – země, která měla více vysokoškoláků, byla považována za vzdělanější. Dnes již stále častěji porovnáváme znalosti a dovednosti českých žáků, ale i dospělých, s mnoha dalšími zeměmi přímo, na základě mezinárodních testů např. v mateřském jazyce, matematice či přírodních vědách (výzkum PISA). Nejlépe dopadá Finsko a Skandinávie vůbec, úspěšná je Korea, Hongkong či Japonsko. Naopak země postkomunistické a země střední Evropy dosahují v mezinárodním srovnání prů-

měrných nebo podprůměrných výsledků. Česká republika je v těchto srovnáních zemí průměrně úspěšnou, v matematice a přírodních vědách dosahujeme výsledků nadprůměrných. Zarážející ale je, že přestože v matematice jsme ve srovnání 41 zemí dosáhli 9. nejlepšího průměrného výsledku, zájem žáků o tento předmět je podprůměrný.

Cílem těchto výzkumů není udělat mezinárodní žebříček školní úspěšnosti, ale spíše objasnit, co a jakým způsobem může přispět ke zlepšení vzdělávání. Jak se jednotlivé školské systémy mohou inspirovat apod. Jde o to zjistit, jak moc se znalosti a dovednosti žáků v dané zemi liší a jak významný vliv na tyto školní výsledky má rodina žáka. V těchto srovnáních již dopadla Česká republika o poznání hůře. Rozdíly ve výsledcích žáků nejlepších a nejhorších jsou velmi výrazné (vezměte si víceletá gymnázia a srovnajte je s učňovským oborem bez maturity) a dost českých žáků je tak hluboko pod průměrnými výsledky OECD.

Z mezinárodních srovnání vyšly jako nejúspěšnější ty země, kde se daří zmenšovat rozdíly mezi žáky, které jsou dané rodinným prostředím. Čím to je, že to u nás moc neumíme? V čem se náš vzdělávací systém odlišuje od těch nejúspěšnějších?

Náš školský systém můžeme charakterizovat jako systém selektivní, ba přímo elitářský. Je založen na neustálém dělení žáků na horší a lepší, nadané a méně talentované, na studijní a nestudijní typy. Patříme mezi země s největším podílem žáků ve zvláštních školách. Již ve třetím ročníku ZŠ vybíráme zhruba 10% nejlepších studentů do jazykových, matematických a dalších tříd či škol. V 11 letech pak opět vybíráme „ty nejlepší“ do víceletých gymnázií. Podobné jsou i další selektivní systémy (maďarský, polský, německý, ruský). Když to ve škole někomu nejde,

bere se to zpravidla jako chyba jeho a rodiny, nikoliv školského systému. Přitom často ve zvláštních školách končí žáci, kteří jen nebyli rodinou dostatečně připraveni na vstup do školy, ale jejichž intelekt jim nijak nebrání dosáhnout ani vyšších stupňů vzdělání. Nicméně jejich osud je přeřazením do zvláštní školy zpečetěn. Stejně tak je již v 11 letech rozhodnuto o úspěšné kariéře těch žáků, kteří se dostali na víceletá gymnázia, přestože z výsledků výzkumu PISA víme, že se tam mnohdy dostanou méně nadaní žáci, než jsou mnozí žáci základní školy. O úspěšnosti v tak raném věku ale rozhoduje především rodina a její schopnost investovat do přípravy svých dětí na přijímací zkoušky čas, schopnosti či finance. Žákům, kteří se na tato gymnázia dostanou pak říkáme nadaní, poskytujeme jim lepší učitele, více vyučovacích hodin týdně, klidnější prostředí pro učení (ve víceletých gymnáziích je méně kázeňských problémů, jejichž řešení odebírá čas na výuku, než na základních školách), spolužáky motivovanější k učení a další výhody, které počáteční rozdíly ve vzdělání dané rodinným původem jenom umocňují.

Naopak úspěšné školské systémy (např. Finsko, Švédsko, ale také některé asijské) odsouvají první dělení žáků do akademických a neakademických typů škol na dobu pozdější, často až do 16 let věku dítěte (tzv. komprehensivní, jednotná škola). Všem dětem tak poskytují srovnatelné vzdělání a rozdíly způsobené rodinným původem se snižují. Přitom výsledky těch nejlepších žáků v ČR a žáků z Finska či Koreje jsou zhruba stejné, ovšem hlavní rozdíl je ve výsledcích těch nejslabších žáků. Nemůžeme tedy říci, že by náš elitářský systém, který se snaží vybrat ty „nejlepší“ a poskytnout jim lepší vzdělání, byl výrazně efektivnější pro nadané žáky než systémy, kde jsou tyto žáci vzdělávání společně se všemi ostatními vrstevníky. ■

Všichni jsme si rovni, někteří jsou si však rovnější. Známa věta z Orwelova románu, která výstižně podtrhovala totalitní komunistické praktiky. Těch jsme se více či méně zbavili, heslo o rovnosti nerovných zůstalo. A pravděpodobně zůstane, neboť hloubka jeho výpovědi je mnohem širší. Odráží přírodou diktovanou hierarchii, kterou kopírujeme do našeho soužití. Není tomu jinak ani ve školství, kde na samém chvostu jsou učiliště a potažmo manuální práce. Jak často slyším větu „Když se nebudeš učit, skončíš na učňáku.“

Taky jsem skončila na učňáku. Vyučuji angličtině a učím se chápat ty, kteří si nejsou rovnější, minimálně proto, že je jim to vytrvale vnučováno. Představte si, že žijete ve světě, kde spouště věcem nerozumíte, přesto je musíte pořád opakovat (asi jako kdyby po mně někdo chtěl vyznat se v jaderné fyzice). S patřičným despektem vám pak dávají najevo, jaký jste outsider. Jste-li takto po 12 let školní docházky odsouvání na vedlejší kolej, je téměř jisté, že se na ni dostanete. Proč tomu tak je? Vždyť všichni ráno vstáváme a vydáváme se za nějakým úkolem, všichni máme trápení, bolesti a radosti, všichni hledáme své místo a všichni směřujeme ke stejnému konci.

Jsem to přece já a ti vzdělaní (ti rovnější), kdo nedovedou vysvětlit, co je krásného na krásné literatuře. Nedokážu-li se o takové krásno podělit s ostatními, není vina na jejich straně. A přestože nejen chlebem živ jest člověk, jsem opravdu ráda, že někdo pro mne zaseje obilí. A tak každý pěstujeme to, co nám bylo dáno a hledáme společnou řeč, ve které někteří jsou si rovnější, všichni jsme si však rovni. ■

VÍRA A...

... VZDĚLÁNÍ

Zdeněk Susa, lékař

„Kdož uměním a učením pohrdá, jest podoběn k tomu, kterýž by chtěl sukně, kabáty etc. sobě i jiným štíti, avšak krajčovského řemesla by neuměl, jemu se učití nechtěl, ale je haněl a potupoval. Mnoho-li by takový mudrák provedl?.. A ten, kdož by tomu nekrajčímu dal šaty dělati, pohrdna jinými krajčími dobrými a umělými, jak by na tom mnoho získal?“

Problém, zda vzdělání křesťanům pomáhá nebo škodí, je u nás vyřešen už od roku 1567, kdy Jan Blahoslav napsal spisek „Filipika proti misomusům“. Dokazoval v něm, že vzdělanci nejsou církvi ke škodě. Kdo chce učit a kázat a přitom vzdělání odmítá, podoběn je tomu nekrajčímu, který se krejčovskému řemeslu nechce učit.

Vzdělání je nástroj, může být - stejně jako všechno na světě - zneužito, ale může a má sloužit k dobrému. Proto se musí vymyslet

dobrý systém vzdělávání. O ten se snažili Blahoslavovi následovníci, zejména Komenský. Vzdělání neodděloval od výchovy; do jeho systému patří nejen škola, ale i „škola mateřská“, tj. výchova v rodině. Dnes víme, že nejvíc vychováváme, dokud vědomě nevychováme, totiž do tří let dítěte. Tehdy si dítě do sebe vtiskuje naše modely chování i atmosféru, která v rodině panuje. Výchova se děje víc příkladem než slovy. „Vychováváme nejprve sami sebe před svými dětmi!“ říkal proto prof. Matějček. To platí nejen pro rodinu, ale i ve škole; nejvíc ovlivní příkladný učitel - dokáže nejen naučit, ale i strhnout a nadchnout. Jen mít na takové učitele štěstí!

Opravdoví vzdělanci nemají problémy se svou vírou. Víra a vzdělání nestojí proti sobě, nopak se navzájem obohacují. To polovzdělanost je nebezpečná - je ke škodě v církvi i ve společnosti; ale to už je jiná kapitola. ■

NA CO JE VÁM VAŠE VZDĚLÁNÍ?

Sára Medková,
žákyně 3.B ZŠ Karla IV,
Nový Bydžov

Až budeš velká, tak ti prospěje, abys, až budeš velká, v práci dostala peníze. A teď? Když jdu na nákup, abych si mohla přepočítat ty peníze, co jsem dostala zpátky. A můžu si číst.

Olga Navrátilová,
25 let, studentka
ETF UK

Proces vzdělávání, jímž procházím a který pro mě nekončí dosažením určitého titulu, vnímám jako vzrušující dobrodružství. Přináší mi nové otázky, nové úhly pohledu, otevírá nové, netušené prostory. Stále více mě vede k němému úžasu před Boží moudrostí a Božím tajemstvím.

Rudolf Brančovský,
výtvarník, hudebník
Veselá zubatá, 26 let

Mám ze školy spoustu velmi vtipných historek a kamarádů.

Miki Erdinger, nastupující generální sekretář YMCA v ČR, 26 let

Institucionalizované vzdělávání mě nutí se něčemu naučit. A to mi pak dává dobrý pocit, že něco vím a jsem schopen s různými lidmi mluvit o různých věcech. Také mně vzdělání dává možnost být v určité sociální skupině.

Josef Masopust,
držitel Zlatého míče,
český fotbalista století,
75 let

To je trochu komplikovaný. Vychodil jsem školu za války, v Sudetech, a znát jsme museli hlavně Hitlerův životopis. Moje vzdělání tedy nebylo takové, jak bych si ho sám představoval. Pak jsem ale udělal trenérskou školu a to mne provází až dosud.

Filip Keller, farář pro mládež, 33 let

Abych mohl v životě dělat práci, pro kterou jsem se rozhodl.

Petra Braunová,
spisovatelka, 38 let

Moje ekonomické vzdělání mě neustále přesvědčuje, že bych si měla ve věcech udělat alespoň jakýsi řád. Současně vím, že jsem se měla vzdělávat v docela jiné oblasti, ale nelituji ničeho. Člověk může dojít tam, kam chce, i bez oficiálního vzdělání.

Antonín Nevola,
římskokatolický kněz,
38 let

V mém případě mi pomohlo nahlédnout do zákoutí teologie a pedagogiky, tzn. že mi pomohlo rozšířit vědomostní obzory, ale na druhou stranu mi odhalilo, kolik toho ještě mám před sebou a nutí mě to k dalšímu sebevzdělávání a růstu.

Jakub 24	K ničemu, je to filtr na lidi - chytrý a blbý. Škoda.
Gertruda 15	K zamyšlení...
Pavel 20	No zatím sem dokázal akorát tak v Anglii pomoci starší paní se spuštěním Internet Exploreru :)
Matěj 14	K uplatnění v mém životě (je to fráze..)
Tomáš 28	Nevím, ale jsem vděčný za jeho šíři, snad odvalu dál poznávat.
Mařka 15	Abych věděla, jak vypočítat stěny bytu, když si ho chci vymalovat.
David 22	Vzdělávání rozvíjí osobnost ve všech ohledech.
Andrea 21	K rozdáání vědomostí jiným. Hlavně těm, kteří o ně stojí. (myslím VŠ - pedag. škola)
Eva 21	Abych si mohla sebe vážít.
Tom 29	Bez něj bych nemohl dělat to, co dělám.
Jára	K tomu, abych napsal tuto odpověď bez chyby.

Otázka příště: „Jaká je vaše oblíbená reklama?“ Odpovědi posílejte na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 25.5. 2006.

VŠEHO S MÍROU

Anna Kratochvílová

Bylo rozhodnuto uspořádat ohromnou konferenci, na níž se sešli odborníci s politiky, aby řešili problémy planety Země, hodně bohaté a zároveň hodně chudé, planety, kde lidé většinou žijí na dluh přírodě.

Protože šlo o téma podporované bezpočtem mezinárodních organizací, rozhodli se pořadatelé promítat program na velkých obrazovkách do kongresových center po celém světě a televize měly přenášet dění do všech domácností.

Akce vskutku monstrózní, lidé si od ní hodně slibovali. Nejnapínavější to však bylo pro vědce, kteří doufali, že je přípravná porota vybere k přednesení referátu. Dokážete si představit, jak takový výstup mohl člověka proslavit, zaříditi mu renomé (a tedy i peníze) třeba na věčné časy.

V předvečer dne D padesátka referentů přiletěla na místo určení. Světové supermozky se ubytovaly v hotelu a na poslední chvíli si pilovaly své výstupy, techničtí pracovníci aranžovali sály, připravovali kamery a mikrofony, uklízečky čistily červené koberce a kuchařky připravovaly lahůdky na rauty.

Následující ráno už se polovina světa tísnila před televizemi a čekala na slova, která mají zachránit zeměkouli.

První pán přišel k mikrofonu, představil se a spustil: „Ontologický redukcionismus je nutné odlišit od preformacionismu. Ten také vysvětluje vznik nového, ovšem jinak než redukcionismus. B není ve skutečnosti nové, a to proto, že už je obsaženo v A: $A = k_2 \cdot B$, tedy B vzniká z $k_2 \cdot B$.“

Pak pokračovala paní zamračená soustředěním: „Naproti tomu se uvádí, že chtění může být nekonečné, zatímco potřeby nikoliv, a tak kdyby neexistovaly makroekonomické imperativy podněcující poptávku po nadbytečném zboží, bylo by v principu možné vytvořit základní seznam...“

Většina lidí u obrazovek ještě vydržela příspěvek pána v šedivém obleku: „Nikdy nelze uvažovat o tom, že je lepší odstranit člověka v nouzi, aniž jsme se pokusili odstranit nouzi v onom člověku...“ V Malé Kopanině si pantáta obul holínky a povídá: „Chlapi, jdem sklízet, ať mají ti rozumprdrové co žrát!“

1. I na východě se něco děje,
nejen na západ vše spěje.
2. Mega akce furt máme,
nové lidi rádi uvítáme.
3. Tak se u nás někdy stavte,
spolu s námi Pána slavte.

Váš VS

LIDIČKOVÉ
BRATŘI A SESTRY
v Kristu
Česká Rep.

543 21

PS: vychodomoravska-mladez.evangnet.cz

MORAVSKO-SLEZSKÁ MLÁDEŽ ČCE

Můžeme být vděční jedině Pánu Bohu, že to množ
v našem seniorátě každoročně připravujeme, se set
ohlasem, který se projevuje nejen účastí mládežníků

ství setkání, která
kává stále s větším
(jejichž počet častokrát

přesahuje číslo 60), ale také jejich žádostmi o rozšíření nabídky akcí. Věřím, že nejsem
jediný, kdo cítí, že každé ze setkání je vedeno ve skvělé přátelské atmosféře, otevřené
pro každého, který má chuť poznat někoho nového, či utužit vztahy s již známými
lidmi, užít si spoustu zábavy, ale především dozvědět se něco nového z oblasti
křesťanství, a tak posunout třeba také svou víru kupředu. Takto strávené dny
rozhodně nejsou marné.

Co vše se tedy v našem seniorátě děje?

- „Kudy Komenský nechodil“
- Seniorátní dny mládeže
- Letní seniorátní týden
- Ostravské Listopadání
- a ještě mnoho dalších akcí, kde jen spolupracujeme, nebo které pořádají různí
aktivní mládežníci

Na závěr bych Vám rád popřál, ať stále zakoušíte Boží blízkost a radujete se z ní.

Když se zamyslíte na tím, co se skrývá pod zvláštním slovem synod, napadne zřejmě většinu z vás jedno slovo denně omílané v novinách - parlament. Napadlo mě to taky, a zmocnilo se mě doufání, že to snad nebude tak zlé... no nic. Shromáždění povšechného sboru, jak se oficiálně česko-bratrskému parlamentu říká v církevním zřízení, opravdu funguje jako sněm poslanců, vrcholek demokratického zřízení ČCE. Rozhoduje o zásadních otázkách v životě církve.

Se státní sněmovnou má synod společných několik znaků - jeho poslanci jsou voleni v „krajích“ (na konventech, což jsou synodu podobná shromáždění v seniorátech). Na jeho bedrech leží, jakými řády (zákony) se bude ČCE řídit, jemu se ze své práce zodpovídá synodní rada (viz Bratrstvo 02/06).

Na jednání synodu se můžete klidně přijet podívat, ale nikoli zasahovat do jeho rozhodování. To můžete v podstatě jen jako zvolený delegát (podrobnosti najdete na internetu v Církevním zřízení). Synod se

volí na čtyři roky. Pokud vás ne zvolí konvent, můžete se mezi jeho členy dostat i jako senior/ka nebo seniorátní kurátor/ka či člen/ka synodní rady.

Zasedání synodu svolává synodní rada zpravidla jednou ročně, může ale mimořádně jednat i častěji. Letošní 4. zasedání 31. synodu se bude konat od 18. do 21. května, takže si můžete začerstva jeho práci prohlédnout zblízka. Synod projednává zásadní otázky církve, jako je vyznání a učení ČCE, její organizace a podoba nebo řád bohoslužeb. Většinu těchto navýsost vážných otázek před zasedáním synodu projednají staršovstva sborů a seniorátní konventy, což posiluje demokratičnost, na níž si ČCE zakládá. Synod také na šest let volí synodní radu, kterou úkoluje a kontroluje. Vrátili se ke srovnání s uspořádáním státu, je SR vlastně vládou v čele s premiérem, synodním seniorem.

Jedinou z vážných otázek života a smrti ČCE, kterou na tomto světě synod nemůže rozhodnout s definitivní platností, je případné spojení nebo sloučení Českobratrské církve evangelické s jinou církví. Na tom se synod sice může usnést, ale potvrdit to musí generální sněm složený z představitelů všech sborů církve, členů synodní rady a seniorátních výborů.

Říkáte si, že jsem na začátku narážel na smysluplnost orgánu, který se volí na čtyři roky a zasedá jednou za rok? A mezitím nic? Mezitím pracují komise tvořené členy synodu, které pro shromáždění povšechného sboru zpracovávají ve spolupráci se synodní radou návrhy. Během tří dnů zasedání to potom musí svištět. V činnosti je také předsednictvo synodu, které před samotným zasedáním připravuje program a pak dohlíží na naplnění toho, co synod schválil.

Stránka textu samozřejmě nemůže obsáhnout všechno: více o práci synodu najdete na <http://www.evangelnet.cz/cce/czr>. ■

foto: Jan Mamula

Psali jsme si jednou z Kralup do Vídně. „Co delas?“ – „Poslouchám bezva jazz“ – „Hmmm! jaky?“ – „Ruzny! Pres internet na www.accu-radio.com“. Tak jsem našel, co jsem už léta marně hledal: rádio, na kterém by hráli jenom muziku, kterou mám rád, aniž by byla proložená hloupými řeči moderátorů. Navíc na Accuradiu není jen jazz, ale můžete si vybrat, na co máte chuť (80. léta, pop, country...), a zároveň si dle libosti rozšiřovat hudební obzory.

Postupně jsem objevoval další: volně dostupný program iTunes (mimořadně velice dobrý), známý díky přehrávačům iPod. V něm se dá nahladit mnoho desítek rádií podle žánru. Jen pro zajímavost, ve skupině „Religious“ je jich dokonce dvakrát více než pod „Country“.

Duchovní pořady na internetu ale nejsou jen doménou amerických stanic. Velice oceňuji i rozrůstající se služby Českého rozhlasu, na jehož stránkách najdete mimo hudby opravdu leccos. Zvykli jsme si občas (třeba když stoná-

me) poslouchat pravidelné nedělní bohoslužby ne z prskajícího a chrastícího rádia, ale právě přes www.rozhlas.cz/praha/ - pak jsem ale objevil, že na těžce stránce vpravo uprostřed je odkaz na *Rádío na přání*, dlouhodobý rozhlasový archiv, ze kterého si ve formátu mp3 můžete stáhnout většinu odvysílaného, několik měsíců dozadu. Podle přání vybrat a podle přání poslouchat. Například v archivu pořadu *Slovo na příští den* na ČRo 6 jsou krásná zamyšlení mj. farářů Pavla Pokorného a Tomáše Bíska, která normálně běží 10 minut před půlnocí. Já je poslouchám odpoledne po návratu z práce.

Většinu našich rádií a také tři alternativní televize (Óčko, Bednu a Meteotv) je možno poslouchat přes portál www.live.cz. Nova i ČT mají vlastní videoarchivy – tam je k vidění třeba operace šedého zákalu v přímém přenosu nebo novoroční projev Joela Rumlá.

Jak se doba mění: jediné, co je k tomu všemu třeba, je pevné připojení k internetu. ■

SMS RECENZE

Po spouste let jsem se vratila k Pani Laryfary od Betty MacDonald - radsí taky zkontrolujte, jestli nemate curbesajdu, mlatilku nebo zapal svindlu...! AS

Znate prazskou kapelu The Slots (fajn cesky nazev, ze?)...hrali grunge, ale jejich nova deska Baby Box taky docela ujde.

Galerie Roberta Guttmana - to je prosim v Praze? - nabizi vystavu o zidovskych svatbach od roku 1750 az do soucasnosti - osobni pribehy, romatika. Achjo - doporucuju.

Match point - hra osudu...sledujte pribeh o tom, jak si jedni lide dobre naplanovali zivot, ale osud a hlavne jejich city to videly jinak.JO

Divejte se v nedeli na kreslenej serial Parkarna. Myslim, ze South Parku uz bylo dost. Podporte novinku! Navic, koho bavilo resit americkou politiku... MS

Santiniho jazyk. Milos Urban. Detektivka s davkou historie architektury. Co skryvaji Santiniho stavby? Proc tolik mrtvych? Napinave, nenudi i kdyz uz Urban napsal lepsi.

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 604968991

KVĚTEN 1960, ZADRŽENÍ ADOLFA EICHMANNA

Pavel Nápravník

STALO SE
PŘED LETY

SS-Obersturmbannführer Karl Adolf Eichmann (1906 – 1962), hlavní vykonavatel tzv. konečného řešení židovské otázky v hitlerovském Německu. Byl jedním z organizátorů konference ve Wannsee (leden 1942), kde navrhl deportaci všech evropských Židů do táborů smrti a zabavení jejich majetku.

Na konci války byl Eichmann zatčen a internován, podařilo se mu však uprchnout. Skrýval se v Německu a Itálii pod jménem Otto Heninger. V roce 1950, díky podzemní nacistické organizaci Odessa a profašistickým skupinám v římskokatolické církvi, mizí v Argentině, kde žil pod jménem Ricardo Klement. Do Jižní Ameriky za ním posléze přijela také jeho rodina. Usadili se nedaleko Buenos Aires. Kromě Eichmanna nalezla v Argentině úkryt řada dalších nacistů, jejich počet se odhaduje na pět set (mezi nimi např. osvětivský lékař J. Mengele). Svůj pobyt v exilu Eichmann neutajil a po jeho stopě se vydali agenti

izraelské tajné služby Mossad. Eichmann byl dlouho sledován, dokud si Izraelci nebyli jisti jeho skutečnou identitou. Jelikož nebyla žádná naděje, že by Eichmann byl argentinskými úřady do Izraele vydán, bylo rozhodnuto o jeho únosu. 11. května 1960 byl Eichmann po pečlivě připravené akci ve večerních hodinách přepaden nedaleko svého domu. Po krátké potyčce jej agenti vtáhli do automobilu a odvezli na tajné místo. Po několika výsleších potvrdil svou pravou totožnost a souhlasil s odjezdem do Izraele. 21. května agenti Mossadu Eichmanna v naprosté tajnosti naložili do letadla, které o den později přistálo v Izraeli. Třebaže únos vyvolal diplomatickou roztržku mezi Argentinou a Izraelem, byl Eichmann postaven před soud. Ten trval až do srpna 1961. Karl Adolf Eichmann byl za zločiny proti lidskosti odsouzen k trestu smrti. 1. června 1962, krátce po půlnoci, byl ve věznici v Ramle oběšen. ■

Bratrstvo č. 1, září 1937, ročník XX

Pronásledování Vyznavačské církve v Německu pokračuje.

Následky odvážného protestu farářů proti Hitlerovu režimu jsou tragické. Policejní prohlídky bytů, pronásledování farářských rodin neustává. V koncentračních táborech a ve vězeních – podle posledních zpráv – zůstává ještě 105 farářů. Jeden z vůdců, Dr. Niemöller, byl zatčen, ale po dlouhém vyslýchání propuštěn. Také faráře O. Dibelia soud osvobodil. Utrpení sblízuje evangelíky s katolíky. Celý upřímně smýšlející křesťanský svět stojí svými modlitbami za těmito mučedníky moderní doby.

Bratrstvo č. 3, listopad 1937, ročník XX

T. G. Masarykovi bylo již 64 let, když se dal do největšího boje za svobodu československého národa a za novou Evropu, Evropu lidštější a spravedlivější, Evropu naslouchající Ježíšovi a ne Caesarovi. O kolik jsme my mladší! A nám by měla chybět víra a nadšení bojovat za věc míru, svobody a spravedlnosti a něco riskovat?

Československá mládež přispěje nejlépe k rozvoji Ženevského mírového hnutí a tím k vytvoření nové Evropy a nového světa, bude-li doma nově promýšlet otázky položené Masarykem a spolupracovat na výstavbě Československé republiky, den ode dne národnostně ještě smířlivější, sociálně ještě spravedlnější, ještě svobodnější a duchovnější.

TISKLO SE
PŘED LETY

diskusní pořad, který vás nenechá chladnými

● Vážení diváci, Slávka Herodiánová vám přeje příjemný večer v Elektrickém křesle. Dnes zde smím přivítat všem známou osobnost alternativní scény, léčitele a kazatele, pana Nazaretského. Dobrý večer, pane Nazaretský.

■ Dobrý večer.

● Pane Nazaretský, všude se o vás říká, že si neberete servítky. Každému do očí řeknete, co si myslíte. Je to tak?

■ Nečetl jsem žádný výzkum veřejného mínění ohledně mé osoby, takže nevím, co se říká.

● Ale to byste měl, jste velmi populární. Zeptám se jinak, budete otevřeně odpovídat na mé otázky a otázky z publika?

■ Ptejte se.

● A už tu máme první otázku z publika. Předávám vám slovo, pane...

/// Menuju se Farizej a chci se zeptat. Vy jste osoba nezávislá. Nejste ani v odborech a nikoho se nemusíte bát. Tak mi teda řekněte, jak je to s autorskými právy. Máme platit nějaký hamounský organizaci strašný prachy za licenci k programům, třeba k Windousům? Dyť se to dá přepálit zadarmo od kámoše. Dyť to nejní do firmy...

● Správně, řekněte, máme platit, nebo pálit?

/// Vy jste kazatel a pomáháte lidem. Upřímně vám řeknu, já bych ty prachy rači dal někomu jako jste vy. Třeba tý Diakonii a Charitě, co se staraj vo starý a postižený. To je dobrej skutek, kterej se mi počítá a ještě to někomu pomůže. Moje bába vždycky říkala, dobrým skutkem uctíš Boha.

■ Nemáte tu s sebou notebook?

/// Náhodou mám.

■ A co používáte za operační systém?

/// Windows 2000, v práci.

■ A co se zobrazí při spouštění Windows?

/// No, „Microsoft Windows 2000“ a vokýnka.

■ Hm, dobře, tak co je Microsoftu, dejte Microsoftu, a co je Božího, dejte Bohu.

● Vskutku podivuhodná odpověď, pane Nazaretský. A už tu máme další dotaz, pane...

Jaký biblický text se skrývá za příběhem? Správné odpovědi budou slosovány.
Na jednoho vylosovaného výherce čeká sleva 20 % na jakýkoliv kurz pořádaný odd. mládeže.
Odpovědi pošlete do 25.5. 2006 na adresu redakce.
Výhercem soutěže z třetího čísla se stal Jan Bartoň. Blahopřejeme.

17. června se koná v Kardašově Řečici festival
„Kardašovo kvílení“

začátek jest v 17:00. Vystoupí kapely N.O.M, Kryštofovy staré věci, Koríšz, Fšudypřítomné ~FB&, Kusumam. Zváni jsou všichni, co maj rádi „hudbu“.
Vstupné jest 80 Kč. Více na evangnetu, nebo přes vojmac@seznam.cz

rozhovor s Martinem Čechem

Dobrý den.

Pracujete jako ředitel ústředí evangelické akademie ČCE. Mohl byste nějak přiblížit svou práci? Co je evangelická akademie? Jste „klasickým“ ředitelem?

Evangelická akademie (EA) ČCE je 7 škol - od základní přes střední po vyšší odborné. V roli ředitele ústředí těchto škol jsem rok a půl. Moje práce se skládá z několika rolí. Jsem ředitelem, zástupcem ČCE vůči školám a úřadům a jsem dosti úředníkem.

Jak jste se k tomuto povolání dostal?

Předtím jsem učil na prvním stupni na soukromé základní škole Škola Hrou v Praze. Určitou dobu jsem ale už byl rozhodnut z aktivního učitelování odejít. Moji kamarádi mě upozornili na konkurz, protože věděli, že by to pro mě mohla být zajímavá práce. Lákalo mě spojení vzdělávání a křesťanského prostředí.

Vyrůstal jsem v rodině, kde jsme občas šli do kostela, a když mi bylo patnáct, začal jsem chodit do katolického kostela na Spořilově a začal mít bližší vztah k církvi. Začátkem 80. let jsem se shodou okolností dostal do prostředí ČCE (přes mládež u Salvátora), které je pro mě důležité dodnes.

Učil jste jen na Škole Hrou?

Nejprve 3 roky na klasické sídlištní základní škole, kde bylo 800 žáků a o něco méně učitelů a dalších 12 let na výše zmíněné Škole Hrou. Než jsem začal studovat pedagogickou fakultu měl jsem možnost pracovat v družině a jeden měsíc jsem dokonce suploval devátou třídu. Komické je, když teď potkávám své téměř vrstevníky a oni mi říkají, že jsem je učil!

Studoval jsem učitelství prvního stupně se zaměřením na výtvarnou výchovu. V diplomu mám napsáno, že jsem „promovaný socialistický pedagog“, což zní poměrně

absurdně, ale dosti to vypovídá o úrovni studia. Jako většina kluků jsem vydržel na fakultě díky představě dvou let v armádě a taky, že jsem chtěl učit. I některé zápisy v mém indexu jsou zajímavé - například jsem složil zkoušku z vaření škrobu a můj kamarád dokonce z navlékání jehly.

Co Vás na učitelování bavilo?

Bylo to inspirativní, musel jsem se sebevzdělávat, reagovat na mnoho podmětů, vymýšlet. Líbí se mi, jak je vzdělávání (hlavně v mladším školním nebo předškolním věku) důležité, děti se učí zacházet s informacemi. Zásadní význam učitele na prvním stupni je podporovat děti v otázkách, aktivitě. Po patnácti letech učení jsem ale cítil, že potřebuji změnu. Někdo může učit celý život, já si to ale u sebe nedovedu představit. Přitom jsem chtěl zůstat v oblasti vzdělávání

Ještě k Vaší současné práci: Co všechno obnáší? Jak vypadá Vaše pracovní náplň?

Mám na starosti sedm škol EA. Několikrát ročně je navštěvuji a snažím se docházet také na setkání školských rad a aktivně se podílet na přípravách různých akcí.

Občas se vyskytnou také nárazové akce, jako je například stěhování školy do jiného města a podobně. Teď jsme měli s řediteli/kami hodně práce s transformací škol na školskou právnickou osobu, kde jsem spolupracoval s právníky nebo kolegy z jiných církví.

Jak funguje spojení s církví? Na kolik jste ve svém rozhodování svobodný?

Ve svém rozhodování mám poměrně velkou svobodu, ale jsou tu určité mantinely. Těmi jsou nejen zákony či ekonomické záležitosti, ale také odpovědnost vůči mým nadřízeným a synodní radě. Na její jednání

obvykle připravuji body týkající se škol - informačního či koncepčního charakteru.

Jak fungují církevní školy? V čem vidíte jejich přínos a nebezpečí?

Církevní školy mohou nést nebezpečí určitého ghetta, uzavírání se. Tohle ale u nás z faktických důvodů nenastalo, protože kromě biblické školy je většina našich studentů nevěřících. Naše školy jsou otevřené všem.

Jejich význam vidím v tom, že rozšiřují spektrum. Mají v sobě „duchovno“, což je pojem nahánějící husí kůži, ale ukazuje, že tyto školy mohou otevřít cestu k uvažování a rozvažování nad vírou (proč jsem tady, co tu dělám, proč chci být pečovatelem, základy etiky, filozofie, křesťanství...). Naše školy nejsou přímým nástrojem konverze k víře, jen dávají nový rozměr, něco nad standardní učební plány a osnovy. Tento význam odráží i role spirituála, který dobře funguje na čtyřech našich školách. Například v Náchodě je to farář, který není klasickým učitelem, otevírá prostor pro rozhovory, aktivitu studentů a pedagogů a příp. jim pomáhá s problémy. Podobnou roli mají školní kaplani na školách jiných církví.

Co vás v poslední době potěšilo?

V pracovní oblasti to jsou samozřejmě úspěchy škol. Např. střední sociální škola

v Náchodě – koncepční rozvoj školy a vydařený benefiční koncert; konzervatoř v Kroměříži – stěhování do Olomouce za cca 2 roky; základní Bratrská škola v Praze – rodinná atmosféra a kvalita výuky; Brno – u obou škol - vyšší odborná škola sociálně právní a střední zdravotnická škola – nepolevující zájem o studium pro odbornou úroveň; vyšší odborná škola sociální práce a střední odborná škola v Praze – grantová úspěšnost a respektované „romské studium“; vyšší odborná škola biblická v Hradci Králové – neklesající vysoká úroveň, přes nelehkou situaci, kdy škola směřuje ke konci.

Z ostatního je to – cyklistické nadšení mých pětiletých dvojčat, skvělý koncert Gaia Mesaiah se Sunshine a jehněčí s chilským cabernetem k nedělnímu obědu.

Slyšela jsem, že jezdíte dělat na vikářské kurzy videotrénink.

Na vikářský kurz jedu dělat videotrénink potřetí. Nejdřív jsem sám na sobě podstoupil tu hrůzu, že mě natáčeli a následně rozebírali a pocítil jsem, jak to může být nepříjemné, ale také, jak to může pomoci. Dostanu videokazety s prací vikáře s mládeží či dětmi, sestříhám zajímavé okamžiky a potom je s vikáři dohromady zhlédneme a společně se o nich bavíme. Ostatní to mohou připomínkovat, můžeme si společně říct, co se komu povedlo a naopak. Navíc tam spolu probíráme „pedagogické finty“, což jsou nápady, techniky, co a jak dělat s dětmi a mládeží.

Jsou i nějaké finty na to, aby se učitel doma nechoval jako ve škole?

Já žádnou jednoduchou neznám. Ale domnívám se, že je hodně důležité, aby se člověk choval ve škole i doma stejně! Myslím, že znakem normálnosti je, když vidíme, že učitel doma i ve škole je jedna a tatáž osoba.

Děkuji za rozhovor ■

V rozhovoru se Samuelem Erdingerem zjistíte, že studium vždycky neznamená jen sezení nad knihami a že při něm můžete šlechtit nejen duši, ale i tělo...

Jaký je cíl studia na tvůj škole?

Přípravit studenty na práci v oblasti managementu, marketingu, na trenérskou práci a práci ve sportovním odvětví.

A jak to u vás probíhá?

Předměty jsou rozděleny na praktické a teoretické. Studium trvá tři roky a je zakončeno titulem DiS, pak je možné přejít a pokračovat dále na Bc.

Máš nějaký zvlášť oblíbený a zajímavý předmět? Proč?

To je těžké vybrat jeden. Z praktických jsou to Netradiční sporty, protože je zajímavé poznávat nové aktivity nebo zkusit něco nového. Z teoretických mám rád Management a marketing, protože je velmi dobře a zajímavě přednášený a dá se aplikovat i v jiné praxi. Není to „suchý“.

A co časová náročnost studia. Kolik máš obvykle v týdnu vyučovacích hodin? A na kolik zkoušek se budeš připravovat v červnu?

V týdnu máme 32 vyučovacích hodin (tedy podle semestru) a jsou to přednášky nebo praktické předměty. V tomhle letním období mám jen 2 zkoušky : z Ekonomie a Fyziologie tělesné zátěže.

Jsou nějaká úskalí studia? Něco, na čem studenti obvykle troskotají?

Dost obtížnější jsou bio-medicínské předměty... Určitě jsou pro každého nějaká úskalí. Každý člověk je má v něčem jiném. Nechci zde psát konkrétní předměty, ale řekneme, že někdy to nemusí být v pořádku po fyzické stránce, nebo můžou zjistit, že to není to, co chtějí.

Tvoje škola není úplně typická. (Většina z nás má během studia maximálně dva povinné zápochty z tělocviku). Jakému studentovi bys doporučil přihlásit se k vám?

Určitě musí mít kladný vztah ke sportu. Když k nám jde někdo studovat, tak (z vlastních zkušeností) je spíš nevýhodou mít už nějakou specializaci, protože se těžko „chytá“ v jiných sportech. Pokud je člověk nesportovec, ale chce s tím něco udělat, tak jej ta škola naučí tím sportovcem být a vlastně zvládá všechny sporty, protože je všestranný.

Zkus nějak zhodnotit, jak fyzicky náročné je studium ve skutečnosti. Zatím se zdá, že by to zvládl každý, a tomu se mi nechce věřit. Máte nějaké výkonnostní limity?

Je na každém, aby zhodnotil, jestli na to má. Já jsem třeba zhodnotil, že bych nemohl studovat ETF jako můj bratr Miki. Každý z nás se rozhoduje podle jiných kritérií, co ho baví, v čem vidí budoucnost, jestli je spíš aktivní nebo pasivní, kam směřuje jeho cesta atp. Požadavky na splnění praktických předmětů se liší podle vyučujících. Někteří jsou přísní a dávají limity (příkladně plavání), jiní zase požadují správně pouze techniku a zvládnutí daného sportu bez limitů – jasně ale je, že vás např. 1500 m v atletice nenechají běhat půl hodiny?

Stane se občas, že někdo vzdá studium, a nebo platí, že koho jednou vezmou, ten už dostuduje?

Stává se běžně, že někdo odejde. Hlavně v prvních dvou semestrech. A jestli dostuduje? Tak to uvidíme za rok.

Říkal jsi, že není vhodné mít sportovní specializaci, ale sám to přece porušuješ! Jakému sportu se věnuješ?

Kulturistice, což obnáší disciplínu. Kdo se tomuto sportu chce věnovat naplno, tak se musí sebekázeň stát jeho životním stylem. Jinak to nejde. V rovnováze musí být optimální trénink, výživa a regenerace. Jedno bez druhého nemůže být, vše je stejně důležité. Na tohle téma bychom se mohli bavit hodně dlouho, ale o to se tady nejedná. Už teď působím jako osobní trenér a sportovní poradce.

Co to znamená? Co máš v popisu práce?

V popisu práce? Když má člověk nějaký problém se svým zevnějškem a chce s tím něco dělat, tak se snažím mu pomoci – chodím s ním do posilovny, fitness-center, ukazuji, jak má cvičit (typická „osobka“), sestavuji jídelníčky a doporučení vhodné stravy, píšu tréninkové plány ... Samozřejmě poskytuji konzultace, co se týče této oblasti a wellness tj. ve zkratce zdravého životního stylu.

Je hodně lidí, kteří žádají o pomoc trenéry? Chtějí více svaly, nebo se jen cítit lépe?

V současné době přibývá lidí, kteří mají nějaké problémy, ať už s obezitou nebo pohybovým aparátem apod. Dnešní moderní doba (stravovací návyky, rychlost života, stres...) nasvědčuje tomu, že těchto lidí bude neustále přibývat. Neřekl bych, že je hodně lidí, kteří žádají o pomoc trenéry, ale je jich dost. Často se stává, že se člověk rozhodne sám se sebou něco dělat a bez odborné pomoci či konzultace párkrát navštíví posilovnu, cvičí špatně, ale nějakou dobu to vydrží, a pak se dostaví buď nějaké zranění nebo jiné komplikace a za nějaký čas se cvičením skončí. Přitom by stačilo tak málo a mohl by se cítit lépe a dokonce by jej to i bavilo. Zeptám se: Proč lidé, tak málo investují do sebe, svého zdraví, potažmo úspěchu? Přeci se jedná o zkvalitnění budoucnosti... Už teď se jedná o to, jaké bude stáří člověka. Proč nestartovat z dobrých pozic?

A jestli chtějí více svaly, nebo se cítit lépe? Řekl bych, že záleží na věku, i když je to hodně individuální. Mladý kluci chtějí vypadat dobře, líbit se holkám, a když se hodně daří, tak i soutěžit. Lidé střední generace se chtějí jen cítit dobře a vyjít trochu vstříc svým manželkám a manželům.

A jaké jiné možnosti uplatnění se po škole nabízejí (kromě těch, které jsi zmiňoval)?

Taky se dá pracovat jako plavčík, masér, lyžařský instruktor atd. Na škole si můžeš udělat příslušné licence. Například já jsem si mimo jiné udělal licenci pro sportovní masáže, abych mohl masírovat na různých sportovních akcích, a také jako svou doplňkovou službu. Je dobré se neustále vzdělávat a rozšiřovat kvalifikaci. Naše škola také umožňuje širokou škálu rekvalifikačních kurzů. Co plánuji já? To zatím nechci zveřejnit, ale kulturistiky se budu držet pořád i jako trenér a sportovní poradce. Chci pomáhat lidem.

Díky za rozhovor.

A čtenáři získají více informací o Vysoké škole tělesné výchovy a sportu Palestra jednoduše na www.palestra.cz ■

V této rubrice vycházejí „cestopisy“ od mladých lidí z ČCE, které vítr zavál do různých koutů zahraničí. Někdy je tím větrem Servitus, jindy touha turističtít nebo studium. A právě studijní povinnosti zavály Adama Konečného z Hustopečí u Brna až do Senegalu.

Jak jsi se dostal do Senegalu a proč?

Dostal jsem se tam v rámci mého doktorátu. Ve své disertační práci se zabývám hlodavci v Senegalu.

Co tam děláš?

Pracuji v terénu. Sbírám biologický materiál - chytám hlodavce. Jeden den se nastraží pasti a druhý den se posbírají úlovky. A pak se nachytaná zvířata zpracovávají a připravují pro různá vyšetření, např. genetická, parazitologická nebo analýzy složení potravy.

Takže, ty jsi středoevropan, který v Senegalu chytá hlodavce. To tam jsi sám, nebo tam máš tým spolupracovníků?

Jezdíme tam vždycky s vědci z Ústavu biologie obratlovců, kteří mají celý ten projekt pod palcem.

Jak se domorodci staví k vaší činnosti v jejich zemi?

Vzhledem k nepřilíživému zemědělství a odpadovému hospodářství tam o hlodavce nouze není. Tak jsou rádi, že jim pár těch škodlivých potvůrek pochytáme. Občas

si půjčí pasti a sami si je v domácnostech chytají.

Jací jsou Senegalci?

Jsou jako klasičtí Afričani. Každý bílý je pro ně bohatý. No, černoši jsou tenci, vůbec tam není tlustej chlap. Zato starší ženské jo. To jsou takový ty africký mamá.

Jsou přátelští, nebo si raději drží odstup od bílých cizinců?

Bílý cizinec pro ně znamená peníze nebo nějaký dárek – takže jsou „přátelští“. Zejména děti. Často si říkají o nějaký ten bonbón nebo o PET flašku, ve které pak nosí vodu a hrají si s ní. A hlavně jako každé děti jsou hodně zvědavé: co to tam ti běloši dělají... a pak se často s chutí zapojují do hledání zvířat - za nějakou tu sladkou odměnu.

Vědí něco o naší republice, střední Evropě?

Znají český fotbal, české fotbalisty Baroše, Nedvěda, Poborského. Znají slovo Československo.

Je Senegal spíše bohatá, nebo chudá země?

V africkém měřítku patří spíše k těm bohatším zemím. Lidé netrpí hladomorem a pořizováním si různých technických vymožeností (třeba mobilů) se snaží přiblížit se západnímu světu, který znají zejména z televize.

Co tě tam překvapilo?

Jak je africká příroda zničená. Jediná zachovaná původní příroda je v národních parcích – ale ta pak stojí za to! Jinak všude je v podstatě zemědělská krajina, ale ve smyslu extenzivního zemědělství. To jsou prostě zaplevelená pole, kde sem tam je nějaká plodina. Takže pak je ta země suchá a poprasakaná. Není tam žádná pořádná vegetace, žádné stromy. Jediné, co tam zůstalo, jsou

baobaby - ty jsou tak velké, že je žádný dobytek nesežere. Ten se tam pase všude, i na městských skládkách.

A jaká jsou města a infrastruktura?

Na hlavním městě Dakaru mě fascinovala neukázněnost řidičů. Afričani jezdí opravdu jak chtějí - kdekoliv a jakkoliv. A tak jsou mnohahodinové zácpy na denním pořádku.

Jak se tam dorozumíváš, kde bydlíš a jak tam žijete?

No, cestujeme v autě, dokud je to sjízdné. Bydlíme po kempech nebo v Národním parku, pak na různých postech u vojáků, kteří hlídají divoká zvířata před pytláky. Na těch postech jsme v takových kulatých chatičkách s rákosovou střechou, ale stejně je v těch chatkách hrozné vedro - tak jsme raději spali venku. Ale jinak je Senegal dost turistická země. Jsou zvyklí na turisty, takže jsou tam všude kempy. Zejména u národních parků, kam se jezdí na Safari. A dorozumíváme se francouzsky - úřední jazyk. V Senegalu je několik hlavních etnik - Volofové, Pelové, Basari - to jsou etnika, která mluví svými jazyky a mají vlastní kulturu. Třeba Volofové jsou hlavně muslimové a Pelové, kteří jsou v Senegalu v menšině, jsou křesťané.

Takže v Senegalu jsou i křesťané. Jaké mají postavení?

Senegal je dost tolerantní země, na to že je muslimská. Třeba v sousední Mauretánii je za konverzi ke křesťanství trest smrti. Většinou muslimové tolerují křesťanskou menšinu.

Mešity jsou všude v každém větším městě a zpěv muezínů tam je slyšet s typickou pravidelností; ale i na kostel můžeš narazit.

Jaký je jídlo v Senegalu?

Dost takový jednotvárné. Furt jedí rybu a rýži a pořád dokola. Někdy k tomu drůbež nebo skopové. Vzhledem k islámu jako hlavnímu náboženství se vepřové moc nevede; když už se někde válí vepřík, zaručeně je blízko křesťanská rodina. A kromě rýže pak už méně těstoviny a kuskus.

Je Senegal bezpečný pro české turisty. Mohl bych se sbalit a vyrazit?

Jako turista určitě můžeš bez problémů. Do národního parku však jako běloch vždycky dostaneš průvodce. Samotného tě tam nepustí. Pro české občany cestující do Senegalu platí vízová povinnost.

Setkali jste se tam s nějakými problémy?

Silnice tam přece jen nedosahují českých kvalit, tak jsme často museli opravovat auto a vyměňovat píchlé kolo - do terénu se musí vyrazit nejméně se dvěma rezervami. Jinak nic vážného - Senegal je na africké poměry vcelku civilizovaná země.

A co tě tam vyloženě rozesmálo?

Černoštití Santa Klausové s dlouhými bílými plnovousy v supermarketech. A mladý, bosý, spoře oděný černochoch pobíhající ulicemi po žhavém písku a prodávající vánoční ozdoby a umělé vánoční stromky. ■

Jeden z dvanácti Ježíšových učedníků, u kterého známe pouze jméno. Nalézáme je v evangeliích na seznamu apoštolů (např. Mt 10,3). Nic víc o něm z Písma nevíme.

A tak si dnes pomozme tradicí. Podle starověkých legend prý Bartoloměj kázal evangelium v Indii a nakonec zemřel mučednickou smrtí v Arménii. Prý mu byla zaživa stažena kůže z těla. Tak je Bartoloměj zobrazen i na slavném Michelangelově výjevu Posledního soudu. Mučedník vzhlíží ke Kristu a v levé ruce drží svou kůži (mimochodem, s tváří samotného Michelangela).

Je to nesmírně silný obraz: Víra a kůže! Pán Bůh se nám dostává pod kůži. Ví o nás všechno. I naše víra se rodí pouze tehdy, pokud jsme Bohem osloveni v samotném nitru, hluboko pod povrchem kůže. Ve svém Písmu k nám promlouvá a jeho slovo se nám zavrtává pod kůži. Vyzývá nás, přichází s nárokem. Nutí nás jít s kůží na trh. A nakonec, jak vypráví legenda, ten, kdo bere Pána Boha vážně, může přijít i o svou kůži.

Ale nezapomeňme, předně to byl On sám, kdo za nás v Kristu nasadil svou vlastní kůži. ■

Informace pro bývalé studenty EA-VOŠB a BMŠ v Hradci Králové.

Evangelická akademie - VOŠ biblická v H.Králové a v letech 1991-96 BMŠ prosí všechny bývalé studenty a studentky, aby v co nejkratším čase zaslali své aktuální e-maily nebo jiný kontakt, a to na e-mail školy eavosb@volny.cz.

V tomto školním roce 05-06 EA-VOŠB ukončí svou činnost.

27. května 2006 si chceme se studenty, učiteli i dalšími hosty připomenout 15 let jejího působení, společná léta studia, duchovní podněty, které jsme přijali, a při závěrečných bohoslužbách poděkovat Pánu Bohu za toto dílo. Pokud máte dokumentární fotografie, prosíme, zašlete je obratem na adresu školy (dozadu napište své jméno). Chceme připravit také fotografickou dokumentaci jednotlivých ročníků, maturit a absolutorí, pobytů v Křížlicích i v Myslibořicích. Další podrobnější informace o chystaném setkání budou pak následovat.

Petr Fírbas, ředitel školy

Diakonie ČCE – středisko v Myslibořicích zve srdečně členy ČCE, její přátele a příznivce k připomenutí 80 let od založení sociálních ústavů v Myslibořicích. Oslavy proběhnou v týdnu od 12. do 17. června 2006 a Vás zveme na sobotní program, který začíná v 10 hod. dopoledne. Jeho součástí budou ve 14.00 slavnostní bohoslužby, které povede bratr synodní senior Joel Ruml.

HIP (HAP) HOP

Miki Erdinger

Mladí ve vytahaných kalhotách, na ulici se vyhýbáme jezdcům na skateboardu a naše oko se může těšit pohledem na graffity či opovrhovat tagy na stěnách. Hip hop nás ve větších městech zasahuje denně, i když nejsme jeho příznivci.

Hip hop (v začátcích se jednalo pouze o spojení hudby a rapu, nelze tedy až do roku 1983 mluvit o hip hopu jako takovém)

byl původně spojen s pouličními gangy a černošskými ghettys v USA. Podle odborníků přispěl ke snížení kriminality na předměstích, neboť se mladí věnovali produkci hudby namísto pouličním bojům. V 80. letech se stává main streamem a to nejen v USA, ale i v Evropě. Z textů můžeme cítit

především sociální problematiku. Život chudých, práva menšin a boj proti rasismu. Co všechno tedy dnes hip hop je? Jde o životní styl, který se skládá ze čtyř, respektive pěti elementů. Rap, Djing, breakdance, graffity a dnes prosazovaný beatbox.

Rapem rozumíme rytmické odříkávání slov do samplované hudby. Kořeny můžeme najít v 70. letech 20. století v New Yorku. Jako i u jiných subkultur (SKA, Skinheads), i zde se o vznik zasloužili přistěhovalci z Jamajky. Seskupení Africa Bambaataa byli první, kteří rapovali do hudby linoucí se z vinylových desek.

V Djingu jde o mixování dvou gramofonových desek dohromady. Otcem této metody je další jamajčan Kool Herz. Tehdy mělo jít o určitou opozici vůči klasickému, jednoduchému discu. K mixování patří i skratcing. Tedy vyluzování zvuků pomocí gramofonové přenosky bržděním desky či točením v proti směru otáčení. S počátkem je spojen DJ Grand Wizard, který chtěl na chvíli zastavit desku, aby slyšel, co na něj volají rodiče a zvuk se mu tak zalíbil, že s ním začal pracovat.

Výtvarnou složkou hip hopu jsou graffity (tedy obrazy malované sprejem především na zdech) a tagy (podpisy jednotlivých „writerů“ na zdech). O vzniku tagů mytologie praví: „Někdy v 60. letech minulého století žil na 183. ulici města New Yorku mladík jménem Demetrius, řečený též TAKI, který se živil jako doručovatel zásilek. Při jedné z pochůzek si tento vnímavý potomek řeckých přistěhovalců všiml nápisu

JULIO 204, vyvedeného sprejem na zdi domu. Když si ověřil, že číslo za jménem odpovídá číslu ulice, na níž se právě nachází, nebylo pro něj obtížné pochopit jednoduchý smysl poselství. Brzy, možná už příští den, se vydal do zaměstnání vybaven sprejem, jímž na první roh

nastříkal svou odpověď: TAKI 183 (bydlel v té ulici). Legendární tag byl na světě.“

V graffity platí tři pravidla. Piš své jméno (tag), buď kreativní (vytvoř si vlastní styl) a buď angažovaný (mluv o graffity a snaž se šířit osvětu).

Breakdance je lidově označován za tanec, „kdy se točí kluci na hlavě“. Jeho počátky můžeme najít u brazilské kapuery (druh tance a bojového umění brazilských otroků). V dnešní době je breakdance divácky velice úspěšný a konají se v něm mnohá mistrovství, včetně světového.

Beatbox je dnes velmi rozšířený. Jde o vytváření rytmických zvuků do mikrofону pouze ústy, které jsou podobné běžné počítačové hudbě.

S hip hopem je spojena móda volných kalhot a mikin, skateboard a in line brusle. Závěrem snad ještě jednu důležitou věc. Hip hop je masivně rozšířen i díky tomu, že se jedná o nejméně problematickou subkulturu v naší společnosti. Móda a vystupování na veřejnosti totiž oproti jiným subkulturám nebudí na první pohled všeobecné pohoršení. ■

JEDEN SVĚT

Pavel „Sleepek“ Martinů

FESTIVAL

Jeden svět se od běžných festivalů odlišuje snahou přiblížit motivy, problémy, realitu či nedostatky světa okolo nás. Poznat svět, který nevidíme, když se podíváme z oken. Letos šlo již o devátý ročník a zájem dokumentů lačných diváků mě zaskočil! Všechna promítání přecpaná k prasknutí a fronty prosebníků, úsměvy škemrají o místečko na schodech. Typickými návštěvníky jsou dredatí čtenáři Reflexu, mladší dívky, milenci všech generací a elegantně oblečení muži.

Mé sociálně citící srdíčko zaplesalo, že v tom boji o lepší svět nejsme my evangelíci sami! Jestli při odchodu z „běžného“ kina prožíváte daný film desítky minut, dokumenty z JS budete vnímat a přemýšlet o nich dlouhé týdny a pár jich dost-možná změni váš pohled na svět! Vybrat si z pestré nabídky snímků od Afriky, přes globalizaci, skrz Palestinskou krizi, geneticky modifikované potraviny až po afro-americká hip-hop ghettta je nadlidský úkol. Nezapomíná se ani na domácí tvorbu. Můžete například podhalit roušku mýtů nad romskou problematikou. Veškeré informace byly dostupné na webu a v přehledných non-paid brožurkách, tedy žádná na baterky, underground organizace.

My náladové povahy bychom neměli shlédnout více filmů, než náš zdravý spánek snese. Některá díla razí šokovou metodu otevření očí nám konzumentům „příjemného a bezstarostného“ života, aby poukázala na závažnost situace. Jiné snímky naopak ukazují jak užitečně, smysluplně pomáhat. Občas bývá doprovodný program s lidmi, co o tématu ví víc.

Co přát úspěšnému festivalu se vznešeným posláním do dalších let? Snad jeden třeba i menší sál v multikině, kde by běžely ty nejžádanější dokumenty, neb volných míst není nazbyt. Lépe shánět lístky v předprodeji, než u okýnka ostrouhat, toť má rada! Mně nezbývá než doporučit všem bratrům a sestrám, aby se za rok (nejspíše v březnu) přišli podívat, co dokáže filmová kamera a případně lidská odvaha či nenávisť. Budoucnost máme v rukou! Nelze pomoci, když ani nevíte komu a jak. Nebo jinak, sledovali jste někdy, kde váš světa spásný příspěvek humanitární organizaci skončil?

JARNÍ SÁZAVA FEST

Pavel „Sleepek“ Martinů

FESTIVAL

Mezi festivaly, ač označení festival zde není úplně na místě, šlo o hudební prvosenku jarní. Kdo má rád SKA pohodu a klid černobílého reggae přátelství, byl 1. dubna v Abatonu na správném místě. Kapelky hrály jako o život a příjemná, místy jointy provoněná atmosféra se nesla vzduchem. Abaton je hudební svatyně a to díky dvěma stage umístěným ve vcelku pěkné, zubem času ohlodaané ex-tovární hale.

Pravda, že na Tleskače, ty nejlepší z českých luhů a hájů, se stal klubík nafukovací a zaparit si na čtverci 20x20cm, nebylo nic jednoduchého. Kdo má v lásce zahraniční produkci, přišel si na své u The Chancers, a komu sedí něco tvrdšího, určitě by nepohrdnul 2v1. O jamajském životě zahrálo Švihadlo.

Toť můj stručný hudební report: akcička se vším všudy, slečny krásné jako vždy, pivo osvěžující a klobáska trochu mastnější... Skvělé nakopnutí do krásného, u někoho unaveného jara. Časem snad podobných minifestáků přibude, za příznivou cenu dostane zmlsaný posluchač dobrou porci muziky - to přeci za to stojí, nebo ne?

KAREL IV. - CÍSAŘ Z BOŽÍ MILOSTI

Anna Kratochvílová

Odborníci tvrdí, že se jedná o kulturní počin roku, o výstavu desetiletí. Jisté je, že expozice svým rozsahem nemá obdoby v Praze, ani v newyorském Metropolitním muzeu, kde byla k vidění před tím. Na Pražský hrad byly svezeny exponáty ze sbírek celé Evropy i USA, které historicky zapadají do období vlády posledních Lucemburků (tj.1347-1437).

Na hlavní část expozice je třeba se objednat. Kvůli přísným klimatickým podmínkám, které vystavované předměty vyžadují, snese místnost jen omezený počet návštěvníků. Vstupenky jsou přesně na hodinu a půl, což při svižnějším postupu přesně stačí. Některé exponáty kryje vitrína, u jiných vás až překvapí, že jsou nechráněné. Malby, kresby, piety...

Cena vstupenky je zdánlivě vysoká - od 150 Kč sníženého vstupného až po 500 Kč za celou rodinu. K vstupence ale patří i CD-ROM, na kterém najdete soudobé interaktivní mapky s popisky, přístupný životopis Karla IV. a jiné lahůdky. Kromě toho na tutéž vstupenku můžete navštívit i další expozice: Tereziánské křídlo Pražského hradu (Život na dvoře Karla IV.) a Národní galerii v Praze - Klášter svaté Anežky České (Středověké umění v Čechách a ve střední Evropě). Při té příležitosti se koná mnoho doprovodných programů, navíc ve volně přístupné Katedrále sv. Víta je připravena výstava „Středověká katedrála“ a v Císařské konírně prodejna upomínkových předmětů a publikací s náměty vztahujícími se k výstavě a době vlády posledních Lucemburků.

Jen dvě rady závěrem. Za prvé, než vyrazíte za kulturou, raději si prostudujte www.karel-iv.cz. Za druhé, vyplatí se vzít s sebou někoho, kdo tomu rozumí a koho můžete zahrnout všetečnými otázkami – věřte mi, budete je mít.

PŘEDČÍTAČ

Olcha Ferjenčíková

Bernhard Schlink

Patříte-li mezi už trošku „omšelejší“ mládež, doporučila bych vám lehce kontroverzní knihu německého autora Bernharda Schlinka Předčítač. Mohli byste si sice myslet, že hlavnímu hrdinovi je teprve patnáct, on ale žije v poválečném Německu a volnosti má až až. Vztah s o dvacet let starší Hannou se mu tedy podaří utajit. Ani jeho, ani čtenáře, který napjatě zhltnul první část knihy, by ale nenapadlo, co zase ona tají před ním. Prostě osamělá průvodčí, která nerada mluví o minulosti...

Téma osudové, o mnoho let starší dominantní ženy, která náhle zmizí a kvůli níž Michael už nikdy nenaváže žádný hluboký vztah, by samo o sobě asi nevedlo k mezinárodnímu úspěchu. Z někdejšího gymnazisty se ale stane student práv a nechá se zlákat k účasti na semináři o zločinech nacismu.

Před soudním přelíčením, kam půjdou v rámci toho semináře, si Michael už už začíná myslet, že ho vzpomínka na ni přestala provázet. Zůstala kdesi za mnou stejně jako nějaké město, odkud odjede vlak. Jistě tam je, někde vzadu, a jistě tam můžete zajet a přesvědčit se o jeho existenci. Ale nač by to bylo? A proč asi vždycky chtěla, aby jí nahlas četl?

Předčítač jakoby mimoděk vyvolává otázky vyrovnávání se s historií (a to jak s tou národní, tak s tou, kterou si prožívá každý z nás, s naším osobním příběhem), zároveň ale přibližuje i další důležité téma. Jaké? To nemůžu prozradit, připravila bych vás o pointu.

Bernhard
Schlink,
Předčítač,
PROSTOR
2000, 208 str.

CHVALOZPĚV STVOŘENÍ (1.část)

J. K. NOVÁK

♩=120 Dm Am

Vše - chna stvo - ře - ní bra - try jsou, at' kaž - dý chvá lí Pá - na ře - cí

Dm Fdim A7

svou, at' za - hr - ne ho chvá - lou ve - li - kou, tak Pá - na

Dm (B7) Ebm

chval! Ty bra - tří - čku slun - ce___ hřej,

Bm Ebm

ty ses - tříč - ko lu - no___ sviť, ty ses - tříč - ko hvěz - do___

Gbdim B7 Ebm (H7) (Em)

žni, a Pá - na chval!

Ty bratříčku větre duj! *Em*
 ty bratříčku mraku pluj! *Hm*
 ty bratříčku dešti přš! *Em*
 a Pána chval! *GdimH7Em*
 a Pána chval! *GdimH7EmC7*

Ty sestřičko země rod! *Fm*
 ty bratříčku kvítku voň! *Cm*
 ty bratříčku ptáku pěj! *Fm*
 a Pána chval! *AbdimC7Fm*
 a Pána chval! *AbdimC7FmDb7*

Ty bratříčku ohni hoř! *Gbm*
 ty sestřičko vodo teč! *Dbm*
 a ty všechno živé žij! *Gbm*
 a Pána chval! *AdimDb7Gbm*
 a Pána chval! *AdimDb7GbmD7*

Ty sestřičko bolesti trap! *Gm*
 ty sestřičko smrti kos! *Dm*
 ty dušičko se o spásu snaž! *Gm*
 a Pána chval! *BdimD7Gm*
 a Pána chval! *BdimD7Gm*

BYLO:

Velikonoce? V ateistických Čechách stále převážně svátky jara. Podle sociologických průzkumů však povědomí Čechů o tom, že Velikonoce jsou též náboženským svátkem, postupně roste. Před dvěma lety jim podle společnosti TNS Factum tento rozměr přisoudilo 52 procent lidí, což představovalo nárůst o 28 procentních bodů ve srovnání s rokem 1998. Pětina oslovených dokonce počítala s návštěvou bohoslužby v kostele.

Vatikán chystá radikální změnu postoje k používání prezervativů. Chce tak pomoci zastavit stále rychlejší šíření viru HIV v Africe.

Před čtyřmi sty padesáti lety přišli do Prahy první členové řádu Tovaryšstva Ježíšova.

BUDE:

14. května v 15 hodin ve Stříteži nad Bečvou posvětit slovem Božím a modlitbou synodní senior Joel Ruml barokní varhany restaurované v roce 2005. Varhanní skladby J. Pachelbela, J. S. Bacha, C. Böhma, J. A. Reinckena a J. C. Walthera bude hrát prof. Ester Moravetzová, varhanní improvizace církevní kantor Ladislav Moravetz.

18-21. května zasedá v Praze na Vinohradech synod ČCE („evangelický parlament“). Více o tom, co je synod čtete v tomto čísle na straně 12.

V Heřmanově Městci zpívá 21. května v 16.00 Vocatus.

2-3. června bude v Zádveřicích seniorátní setkání všech generací.

Volejbalový turnaj „O dřevěný pohár“ se koná 3. června od 8 hodin v Krnově. Jedná se o tradiční celorepublikový volejbalový turnaj českobratrské církve evangelické.

Hlašte se na info@pcsestava.cz.

11. června se v Moravči od 13:30 koná Volejbalový turnaj Horáckého seniorátu.

09

David Šorm

09

David Šorm

10

Jan Satke

10

Jan Satke

nakryštila pro vás Krysa

Ústřední církevní kancelář ČCE hledá
asistentku – pracovníci sekretariátu ÚCK
– pro administrativní a organizační práci.

Požadavky: úplné střední vzdělání, práce na PC, praxe s administrativní prací, znalost církevního prostředí, pečlivost a spolehlivost, znalost angličtiny nebo němčiny.

Nabízíme: příjemné pracovní prostředí, možnost dalšího vzdělávání, zaměstnanecké výhody, případně možnost ubytování.

Bližší informace: peskova@srcce.cz,
tel.: 224 999 218

Nástup: ihned nebo podle dohody

Komunita Chemin Neuf, Mezinárodní ekumenická fraternita a Misijní centrum při arcibiskupství pražském pořádají ekumenickou besedu na téma:

„Martin Luther a luterství dnes“

Přednáší PhDr. DUŠAN TILLINGER (superintendent ECAV v ČR – Evangelická církev augsburského vyznání)

Čtvrtek 11. května od 19 h do 21 h v kostele sv. Apolináře, Apolinářská ul., Praha 2
Součástí programu budou i nešpory za jednotu křesťanů.

Kontakt : Komunita Chemin Neuf, Apolinářská 10, Praha 2. www.chemin-neuf.cz